

75-vuotias.

Tänään täyttää 75 vuotta paremman puoliskoni jälkeen paras työtoverini. Syntymäpäivää ei voida aivan tarkalleen määritellä, sillä sekä kättilö että vanhemmat ovat kuolleet, mutta se sattuu suunnilleen tämän täydenkuun vaiheilla ja voidaan sitä viettää yhtä hyvin tänään kuin huomenna, sitäkin suuremmalla syyllä, kun eilen oli sekä tilipäivä että korttikahvin jakelupäivä, minkä lisäksi taisi mennä umpeen kunnallisverojen ensimmäinen maksukausi, joista edellinen jälkimmäiseen verrattuna oli niin suhteettoman suuri, että sitä ei tavallinen palkkatyöläinen missään tapauksessa yhden saati puolen kuukauden palkastaan pysty pihistämään muuta kuin tekemällä syötilakon, jolloin siitäkään ei olisi muuta käytännöllistä hyötyä kuin että lehtiin pistettäisiin uutinen, että he kuolivat nuortina ja kunta joutuisi kuitenkin pulittamaan niillä äsken saamallaan verorahoilla hautajaiskustannukset — no, eikö tässä viheliäisessä otuksessa ole yhtään pistettä?

Halvatunmoinen kone!

Mutta kone kuitenkin, ihmeellinen, aina aulis. Amerikkalaisen kotikasvatuksen saaneena ja uudenmaailman elämäntahtiin lapsesta ja nuorukaisesta tottuneena on se (hän, päivän kunniaksi) vuodesta vuoteen ollut julkisesti käytetty yhteiskunnan jäsen, joka huolimatta siitä, että sillä on teetetty työtä kuin robotilla on säilyttänyt palvelusalttiin mielensä ja solidaarisuutensa tunteen yhteiskuntaa kohtaan. Uskollisuus on samalla sen jaloimpia ominaisuuksia. Se on kirjoittanut meikäläisellekin ensimmäiset pikku-uutiset ja osuuskokoukset, naputellut ensimmäiset urheilupakinat ja ns. kirja-arvostelut, joiden alla onneksi silloin oli toinen puumerkki kuin nyt, se on kirjoittanut päiväpystyjä jos alakertojakin. stilisoitunut sekavat lyhennysmuistiinpanot Ambomaan lähetyssaarnaajan haastattelusta ja maailmanpankin mat-

kamiesten meiningeistä, lyhentänyt Hitlerin ja Stalinin puheita, ottanut puolet pois ja pannut joskus puolet lisää, tehnyt painovirheitä, joihin minulla ei ole osaa eikä arpa — anteeksi menetin taas tyylini, mutta olen tottunut kertakaikkiaan tämäntapaisessa arkityössä kuin nekr — anteeksi taas syntymäpäiväkirjoitusten kirjoittamisessa antautumaan koneeni johdettavaksi, joka on kirjoittanut niitä n ynnä yksi (n + 1) kappaletta enemmän kuin minä.

Tämä on syntymäpäiväkirjoitus ja siksi tämän pitää olla tyylikäs ja pelkästään positiivisissa puolissa pysyttelevä, siitäkin huolimatta, että nyt ei ole pelkoa tilaajan menettämisestä tai, mikä vielä pahempaa, ilmoittajan kadottamisesta. Se, 75-vuotias, on korkeasta iästään huolimatta ollut ihastuttava matkatoveri, joka on uskollisesti myötäillyt minua pääkaupungin pölyissä niinkuin rautatievaltionkin matkapölyissä (niistä varjelkoon!), suurissa laivoissa ja pienissä paateissa, jopa kolmessa kuningaskunnassakin. Eläköön hän siis ikuisesti, öitteen uskollinen seuralainen, aamujeni valo, iltojeni ikiystävä, päivieni paiste — turkanen, eikö tätä koskaan saa loppumaan, eikö tässä vihohlaisessa tänä aamuna tosiaankaan ole pistettä!

KIRJOITUSKONE 75-vuotias. No niin, se napsahti vasta tuohon, pääasia, mutta sopii niinkin. Nimimerkki ja kaikki tämän talon nimimerkit yhtyvät Kirjoituskoneelle tänään kohdistettaviin onnitteeluihin ja kiitoksiin elellen autuaasti siinä uskossa, että vähitellen kehittyvä kirjoituskone, joka voidaan kytkeä elektromagneettisesti aivoihimme, jolloin se meidän rumineeratessamme suorittaa historiallisten ajatustemme kopioinnin tai mikä vielä parempi, nukkuessammekin jäljentää kaikki jännitysjutut, joita aamulla harmitellen muistelemme. Eläköön!

Toivoo

P a n u.